

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הלא' והיו אנ"ש והתמימים

מדקדקים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון
בשיחות תנש"א-תשנ"ב

גליון כט

דבר מלכות ש"פ במדבר • חג השבועות תנש"א

ב"ה

תוכן

משיח ישנו כבר. בלשון עבר! / עמ' 6

קטעים מהתוועדות ש"פ במדבר תנש"א

להתרכז בנקודה - לחסוך טעויות... / עמ' 8

הרה"ח שניאור זלמן לאופר - משפיע במתיבתא אהלי תורה, קראון הייטס

משיח מביא 'מנוחה' עולמית / עמ' 11

הרה"ח אורי מרדכי ליפּש - שליח כ"ק אד"ש מלך המשיח בניברק, אה"ק

אין ממה להתבלבל / עמ' 14

הרה"ח משה לייב מאירי - משגיח בישיבה קטנה חח"ל צפת, אה"ק

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תורת"ל המרכזית

770 - בית משיח

•

יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת במדבר תשע"ח

הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת נשא

אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שלישי ח' סיון

לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:

©medakdekim770@gmail.com • ☎+1(540)3585152

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ במדבר תנש"א

ערב קבלת התורה יוצא הקב"ה למסע בין האומות, מציע להם לקבל את התורה - ובתגובה, הם מתענינים מה בדיוק כתוב שם. בסופו של דבר הברור לא מצליח והתורה מגיעה לעם ישראל. העם שלא שאל שום דבר, אלא הכריז מיד בפזיזות "תמימה" "נעשה ונשמע".

כדי לסבר את האוזן, ננסה לצייר לעצמנו 'מה היה קורה אילו'. אילו לא היינו פזיזים כל כך, וטרם קבלת התורה היינו אף אנו נעצרים לברר לרגע "מה כתוב בה". ייתכן שהתשובה היתה מניחה את הדעת - היינו מוכנים לא לגנוב ולרצוח, ואף שאר תרי"א המצוות היו מקובלות עלינו... האם התורה היתה ניתנת אז?

ובכן, ייתכן שלא נוכל לדעת תשובה מדוייקת במאה אחוז; אבל הדבר מלכות השבועי בהחלט מפזר הרבה ערפל, ומחדד בברור את הנקודה: מתן תורה היה מאורע שיכול להתרחש רק בזכות "נעשה ונשמע". כך ולא אחרת.

כי גם אילו היו בני ישראל מוכנים לקבל על עצמם אוסף גדול המורכב מתרי"ג חלקים ופרטים, זו ממש לא היתה התורה שלנו. התורה שלנו אינה הרבה פרטים, והיא ממש לא נולדה כדי למנוע אותנו מגניבה ורצח - התורה שלנו היא נקודה אחת ויחידה: "הגילוי דעצם המלך".

וכדי לזכות בנקודה הזו, זקוקים לעבודתו של יהודי באופן של נקודה אחת ויחידה: ביטול מוחלט. לקבלת התורה דרוש יהודי שמוכן להתמסר בהתמסרות מוחלטת לנקודה, שרואה בכל פרט בעבודתו כיצד הוא חלק מהדרך הישירה אל המלך. כזה שמכריז "נעשה ונשמע".

ברוח זו, נוכל לראות כיצד השיחה השבוע היא המשך המהלך מהשבועות הקודמים (כמוסבר במדור זה בארוכה): אם יהודי שקוע רק באוסף הפרטים, ומרוב עצים לא רואה את היער - יש סיכוי טוב שהוא יצמח להיות "איש גלות", מה"מנגדים החדשים", ולא יצליח לראות את הגאולה משתלבת בחייו הפרטיים; אך יהודי של "נעשה ונשמע" שבכל פרט ופרט הוא חדור מטרה, הרי שכל צעד ושעל בחייו מוליך ישירות אל "המנוחה האמיתית והשלימה" - ד"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

דברי הרב

מהתנועות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיח ישנו כבר בלשון עבר ברגע שלפני זה

- הנקודה האחידה שבכל המצוות כולן – שכולן הן רצון העליון •
- שלימות ענין המנוחה – ב"ארץ אשר תמיד עיני הוי' אלקיך בה" •
- קטעים משיחת ש"פ במדבר, ה' סיון, ה'תנש"א

ומנוחה זו שייכת כאמור בכל יום ויום, ע"י שעבודתו היא באופן שכל ענינו הוא רק "לעשות רצון אביו שבשמים", כדיוק הלשון "רצון" ולא 'מצות' - שדוקא הרצון הוא רצון אחד ויחיד בכל המצוות כולם.

דאע"פ שגם במצוות ישנה (גם) התכללות, שבכל מצוה יש גם מעין משאר המצוות וכולן כלולות זו מזו, דלכן "העוסק במצוה פטור מן המצוה", משום שזה נחשב כאילו קיים גם את המצוה ההיא (ונמצא שלאמיתו של דבר אין כאן אלא מצוה אחת), הרי ביחד עם זה בלשון "מצוות" מודגש (גם) ענין הריבוי וההתחלקות שבמצוות, דכל מצוה היא מצוה פרטית לעצמה. וכמודגש גם בנוסח ברכת המצוות, שעל כל מצוה אומרים "קדשנו במצוותיו וצונו" לעשות כך וכך, ציווי פרטי על עשי' פרטית, ועד לריבוי דתרי"ג מצוות, ו"לא תוסיפו" . ולא תגרעו".

משא"כ הרצון שבכל המצוות הוא רצון אחד ויחיד, למעלה מהתחלקות, ולכן דוקא כשהעבודה היא באופן ד"לעשות רצון אביו שבשמים", רצון אחד, ישנו ענין המנוחה; אלא שביחד עם זה - ע"ד הנ"ל שפעולת המוח על הלב היא עד כדי כך שיורגש גם בלב מצד עצמו ענין המנוחה, כמו"כ הוא בענינינו, שהרצון פועל אחדות גם במצוות כפי שהם מחולקים, שכל המצוות מתאחדות למציאות

אחת - מצוה מלשון "צוותא וחיבור" (וזהו הנקודה האחידה שבכל המצוות כולן - שכולן הן רצון העליון).

. . וזהו גם ענינו של יום השבת שבו נשלם החסרון דהימים שלפניו ("העולם חסר") מכיון ש"באת באת מנוחה", והיינו שאפילו באם בימי השבוע הי' נדמה לו שישנם טרדות מסויימות, או שבאמת היו לו טרדות, ולא דוקא טרדות הגלות אלא כולל גם טרדות אחרות - הרי בהגיע יום השבת "באת מנוחה", וממילא מתבטלים כל הטרדות, ועד שלא נשאר מהם שום רושם כלל.

ויש לומר שענין זה הוא (בעיקר) בזמן התפילה (שבראשית והתחלת כל יום), כמ"ש אדמו"ר הזקן באגה"ק ש"כל ניצוץ פרטי מהשכינה שבנפש כל אחד מישראל יוצאת מהגלות והשבי" ע"י התפילה, שזהו ענין הגאולה (שהיא שלימות ענין השבת כנ"ל). ולהעיר משמו של אדמו"ר הזקן - "שניאור", החיבור דנגלה דתורה ופנימיות התורה - שגם בנגלה נרגשת הנקודה של הפנימיות.

ובהשלמת החסרון שבשבת נכלל גם - שאלו שהי' אצלם חסרון בגוף, הרי תיכף ומיד נשלם החסרון בתחיית המתים, שאז הם קמים - בתחילה עם החסרון, אבל תיכף לאחר זה מתרפאים ממומן, ועד לרפואה העיקרית והאמיתית שעוקרת את כל החסרון מלכתחילה, היינו שלא רק שמתרפא כאילו לא הי' החסרון, אלא כל הענין נעקר מתחילתו ממש; ואדרבה, לפי גודל הצער מהחסרון מיתוסף עוד יותר - "לפום צערא אגרא", כפי שאמרנו בשבת שעברה בסיום פרק חמישי בפרקי אבות (שמזה ממשכים בשבת זו באמירת פרק שישי "שנו חכמים בלשון המשנה", עד לסיומו וחותמו "הוי' ימלוך לעולם ועד").

ומנוחה זו שבכל שבת (ועד"ז בכל ימי השבוע ע"י אופן העבודה הנ"ל) נעשית הכנה קרובה למנוחה האמיתית והשלימה בגאולה העתידה, עי"ז ש"הנה זה בא", שמשיה ישנו כבר בלשון עבר ברגע שלפני זה.

וממילא נמצאים בשלימות המנוחה, משום שכל יהודי נמצא במקומו האמיתי והקבוע - ב"ארץ אשר תמיד עיני הוי' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", ובפרט שבמקום זה דוקא הוא שלימות ענין המנוחה.

שמכל זה נבוא תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה

כשנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות ניגנו "שישו ושמחו בשמחת הגאולה". אחרי שבירך בופה"ג ניגנו "זאָל שוין זיין די גאולה", ובאמצע נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א חתיכת עוגה לילד הקטן מהאחים שארף שיחיו.

שיחה א' ארכה כשעה לערך, ובה דיבר על מעלת השבת שהיא ערב מ"ת, וגם שבת פרשת במדבר - שהתורה ניתנה במדבר דוקא. אח"כ ביאר בהרחבה את ענין המנוחה בשבת - מנוחת הגוף ("אל יצא איש ממקומו") ומנוחת הנפש ("באת שבת באת מנוחה"), והשייכות לגאולה ("יום שכולו שבת ומנוחה") ועוד. בהמשך קישר זאת לפרשת במדבר - מנין בני ישראל, שזהו הכנה למנין העשירי. בחלק האחרון של השיחה איחל שמכל זה נבוא תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה: "תיכף" - "תיכף לת"ח ברכה", "מיד" - ר"ת משה, ישראל (הבעש"ט) ודוד הקשורים לחג השבועות, ו"ממש" - שאפשר למשש את זה באצבע הגשמית.

בין הדברים הדגיש את זה שבתפילת מנחה קוראים פרשת "נשא את ראש" - רמז לנשיאת ראש והתרוממות שהקב"ה יפעל בכל בני ישראל ע"י הגאולה, וכן קישר לפרק ו' דפרקי אבות שמסיים ה' ימלוך לעולם ועד, וסיים בתפילה נוספת שהגאולה תהי' תיכף ומיד וכולנו נבוא לביהמ"ק - שם נמצא הארון שבו מונח ס"ת שבו קשורים כל הספרי-תורה, ובכללם זה שנסתיים לאחרונה ע"י נשי ובנות ישראל.

אחרי שיחה זו ניגנו "הוא אלקינו", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בחזוק. בשיחה ב' היו הוראות למעשה בפועל: אשר בסיום אמירת פרקי אבות בפעם הראשונה יש לעורר על קיום המנהג של לימוד פרקים אלו כל שבתות הקיץ,

וראוי ללמוד לפחות כמה משניות (ועכ"פ משנה אחת) בעיון, ושיש להביא את כל ילדי ישראל לבתי הכנסת בעת קריאת עשרת הדברות - יותר מבשנים עברו.

בתוך הדברים התבטא באומרו שע"י הביטול ד"ונפשי כעפר לכל תהי" לא ניכרת באדם כלל מציאותו הגשמית ד"עפר", להיותה מכוסה ב"מים" - "אין מים אלא תורה", "אז ס'גייט אָרום תורה" [= שהתורה מתהלכת], כמו פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע לריקודי שמח"ת (הקשור ל שבועות) שהאדם נעשה ל"רגליים" של התורה שעל ידם התורה רוקדת.

שהגאולה תהיה
תיכף ומיד וכולנו
נבוא לביהמ"ק -
שם נמצא הארון
שבו מונח ס"ת
שבו קשורים כל
הס"ת, ובכללם זה
שנסתיים ע"י נשי
ובנות ישראל

כמו"כ עורר על ההקפדה במנהג אמירת "תיקון ליל שבועות" מתחילתו ועד סופו - ובענין זה סיפר אודות ר' הלל מפאריטש שהי' נוהג לומר תיקון בשני הלילות, אבל אע"פ "אז ר' הלל'ן קען מען גלויבן" [= (שועל) ר' הלל אפשר להאמין] שמצא בזה ענין, הנה רבותינו נשיאינו נהגו לומר רק בלילה הראשון (מלבד אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע שכשנסע ל"דאָטשע" [=נופש] חסרו לו ענינים נעלים ולכן אמר תיקון בב' הלילות). בענין זה הזכיר כ"ק אדמו"ר שליט"א שראה בעיניו כיצד נשיא דורנו אמר את כל התיקון (אף שלא הסתכל אם אמר כל תיבה, אבל כנראה אמר את הכל).

אחרי שיחה זו ניגנו "ופרצת".

בשיחה ג' הזכיר אודות חלוקת המשקה, ואיחל שע"ז שכ"א מהלוקחים יכריזו על פרטי האירוע - הנה עצם ההחלטה על הפעולות הטובות תיחשב למעשה ותביא את הגאולה.

אחרי שיחה זו התקיימה חלוקת המשקה, ובעת שמוזג כ"ק אדמו"ר שליט"א מקנני המשקה לכוסו - ניגנו "שובה ה"'. היו 13 קננים, וכ"ק אדמו"ר שליט"א בירך את כ"א מהמכריזים: "הצלחה רבה", ולמקבל האחרון סימן לשנות ואח"כ להכריז.

בסיום התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל.

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה. ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:00 לערך.

(מתוך דברי משיח תנש"א ח"ד, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

להתרכז בנקודה - לחסוך טעויות...

הרב שניאור זלמן לאופר - משפיע במתיבתא אהלי תורה, קראון הייסט

ישנם הטוענים שבשכועות אלו של בהר־בחוקותי ובמדבר, הרבי לא דיבר בשיחה ענייני גאולה ומשיח בגלל סיפור מסוים שקרה. אבל כאשר מתבוננים קצת, מגלים ששיחה זו - דבר מלכות במדבר, חשובה מאד לעבודת ה' בכלל ובמיוחד לגאולה ומשיח.

בכללות השיחה מסביר הרבי, ש"מנוחה" באה לאדם כשיש לו רק נקודה ומטרה אחת למול עיניו. כאשר אין לו נקודה כזאת, לעולם הוא לא יגיע למנוחה אמיתית, היות שהעולם בנוי בצורה כזו של "חסור מנוחה" מצד שינויי הזמן והמקום, ובמילא תמיד הוא יהיה טרוד להספיק עוד ועוד. רק כאשר ברור לו מהי מטרתו - אזי הוא יבוא למנוחה.

והרבי מלך המשיח ממשוך ומבאר, שאת המנוחה הביאו לעולם ה"שבת" וה"תורה": בשבת הבינה והרגישה הבריאה כולה שיש בורא אחד לעולם. ובמתן תורה נפעל, שהעולם יודע את מטרתו ותכליתו - מטרה אחת - בשביל התורה ובשביל ישראל, ובשני מילים: לעשות לו ית' דירה בתחתונים'.

וכאשר חיים בצורה כזאת, גם אם יש עניין שסותר בחיצונית לעניין שני, אזי כאשר יודעים שיש קשר ונקודה משותפת בשניהם והיא התכלית והמטרה - דירה בתחתונים, אזי הניגודיות החיצונית לא סותרת את המנוחה.

לא לאכול בשביל לחיות!?

בהמשך השיחה מדבר הרבי על ענין ה"מנוחה" בקיום המצוות: לפני שיהודי מקיים את המצווה הפרטית - שבת, תפילין וכד', מוכרחת להיות אצל לפני כן

ה"נקודה" הכללית של כל המצוות - 'ביטול' לרצון העליון, דבר שקיים בכל המצוות.

נשאלת השאלה, מדוע באמת זה כל-כך חשוב?

ניתן אולי להסביר זאת ע"פ משל, מילד שראה את הוריו נותנים לאחיו משהו לאכול, והאח כמעט נחנק מהאוכל, ולבסוף ניצל. למחרת הילד שראה את כל מה שקרה, לא ירצה לאכול, מחשש להיחנק...

כשנתח מה אירע כאן, נבין שהילד מרגיש כעת נקודה ורצון של "לא להיחנק". אבל בכדי לחיות צריך לאכול, ואם לא יאכל אמנם לא ייחנק, אך גם לא יישאר בחיים...

אדם שרוצה
'להצליח' בכל
המעשים שלו,
הוא צריך להיות
בביטול. אם הוא
'מציאות', אזי יכול
להיות שהוא ישים
דגש על נקודה
מוסויימת, שהיא
לא כפי הכוונה

בכדי לפתור את הבעיה הזו הילד צריך להרגיש את 'הנקודה הכללית', את הרצון לחיות. אמנם מנקודה זו נובע גם הרצון שלא להיחנק, אבל אם יזכור שהוא רוצה לחיות, אזי הוא יבין שהוא חייב לאכול בכדי לממש את הרצון הכללי שלו, לחיות.

ובענייננו, הצורך לזכור את הנקודה הכללית במצוות - הביטול לרצון העליון, הוא לא רק בכדי לפעול את ענין המנוחה, אלא גם בכדי לא להחטיא את המטרה בקיום המצוות, היות שכאשר מקיימים מצוות ולא זוכרים את רצון העליון הכללי המשותף לכל המצוות, אזי יכולים לאבד את הכיוון, כי שוכחים מהי המטרה ושמים דגש על הפרטים. ומזה, כפי שראינו מהמשל, יכולות להיווצר טעויות.

הביטול - נקודת החיבור

בכל שיחות ה'דבר-מלכות' האחרונות, בהם מבאר הרבי שליט"א מלך המשיח מהי הגולה ומהי הגאולה, רואים שישנה נקודה שכל הזמן חוזרת על עצמה.

מצד אחד מבאר הרבי שגאולה זה עניין הכי גבוה שיכול להיות, 'אורות דתוהו', גילוי אלוקי שהעולם לא יכול להכיל. ולאידך מסביר הרבי, שהגאולה חודרת דוקא למקום הכי תחתון, דוקא לעולם הזה הגשמי, 'כלים דתיקון'.

כיצד מחברים בין הדברים? על זה מבאר הרבי בכל השיחות, שזהו ע"י כח העצמות שלמעלה הן מגדרי העליון והן מגדרי התחתון, ולכן יכול לחבר שניהם

יחד. והכלי לגלות את הכח הנעלה הזה, הוא "ביטול". כאשר האדם הוא בביטול במציאות, אזי הוא מגיע לדרגה הנעלית הזאת, שמחברת את העליון והתחתון.

ובהמשך ישיר לזה, מגיעה הנקודה של שיחת ש"פ במדבר; כאשר האדם רוצה 'להצליח' בכל המעשים שלו, וששום פרט לא יבוא על חשבון השני, הוא צריך להיות בביטול. אם האדם הוא 'מציאות', אזי יכול להיות שהוא ישים דגש על נקודה מסויימת או תנועה מסויימת, שהיא לא כפי הכוונה. אך כאשר הוא בטל לרצון העליון, אזי מאיר אצלו בכל פרט, מה הקב"ה רוצה ממנו, וממילא זה יחסוך ממנו את הטעויות, כמו אותו ילד במשל הנ"ל שלא רצה לאכול כדי שלא להיחנק...

דביקות במטרה האחת והיחידה

ניתן לקחת את הדברים האמורים, כהסבר איך צריכה להיות העבודה "להביא לימות המשיח":

ובהקדים, שבמשך כל השיחה הרבי אומר ששבת ומתן תורה, הביאו את המנוחה לעולם. אך בסוף השיחה (סי"ג) הרבי שליט"א אומר, שענין המנוחה בשלימות קשור לגאולה האמיתית והשלימה - "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

ובפשטות הביאור בזה הוא, שהתורה הביאה מנוחה לעולם, ע"י שהסבירה מהי מטרת הבריאה כולה, ומהו תפקידו של כל נברא, אך עדיין יכול להיות שבפועל ממש המטרה הזו לא מתבצעת. אמנם בגאולה האמיתית והשלימה, אכן כל הבריאה תבצע את מטרתה ותהיה שלימות הדירה בתחתונים, ועל כן אז תהיה שלימות המנוחה.

וכאן מגיעים לנקודה בסיסית ויסודית, באיזה אופן צריכות להיות הפעולות להבאת המשיח. באופן טבעי, כאשר מתעסקים ב"להביא לימות המשיח", ישנם כאלה שעושים זאת באופן של "מלמעלה למטה" - אורות תוהו, פחות "סופרים" את העולם. וישנם כאלו שפועלים בצורה של "מלמטה למעלה" - כלים דתיקון, יותר דואגים להחדיר את המסר בכלי העולם.

וכעת, אם החסיד מתרכז ב'פרטים' של הפעולות, אזי הוא יכול להתבלבל ולהתחיל "להתרגז" על אותו אחד, שלא פועל באותה גישה שבה הוא פועל. אבל אם ברור אצלו מהי הנקודה ומהי המטרה האחת והיחידה - ההתגלות של הרבי שליט"א מלך המשיח, אזי הוא לא נותן ל'פרטים' לבלבל אותו והוא יודע שכל דרכי העבודה מובילים לאותה מטרה אחת ויחידה, שהיא משאת נפשם של כל החסידים: ההתגלות המושלמת של הרבי משיח צדקנו - לעיני כל באי עולם.

משיח מביא 'מנוחה' עולמית

הרה"ח **אורי מרדכי ליפש** - שליח כ"ק אד"ש מלך המשיח בניברק, אה"ק

כאשר לומדים את שיחת ה'דבר מלכות' השבועית, המדברת על המנוחה שהתורה הביאה לעולם, מיד זה מוביל אותנו ל"מנוחה" שהרבי שליט"א מלך המשיח הביא לכל העולם.

אם רק נתבונן באופן הכי פשוט של הדברים: שנים בודדות קודם שהרבי שליט"א מלך המשיח קיבל את הנשיאות, העולם היה תוהו ובוהו. ומיד לאחרי זה העולם הולך ומשתנה למצב של שלום ומנוחה כפי שלא היה מאז שלמה המלך!

המצב בדורנו הוא, שיהודי יכול לשבת בשלווה (כמה שניתן להיות בזמן הגלות) ולקיים תורה ומצוות, הוא מצב שבכל הדורות והשנים יהודים יכלו רק לחלום עליו... ואילו בדורנו זה משנה לשנה בנשיאות של הרבי שליט"א, העניין הזה הולך ומתפשט ממקום למקום וממדינה לחברתה, שיהודים יושבים ב"מנוחה" וללא הפרעה.

והמהפך הזה הוא, ע"י לימוד התורה שהרבי מלך המשיח שליט"א תמיד מעורר עליו. השם של משיח הוא "מנחם בן חזקיה". חזקיה שינה את העולם על ידי לימוד התורה. והרבי שליט"א - מלך המשיח, משנה את מציאות העולם ע"י לימוד תורה. הרבי הופך את העולם ממצב של 'חוסר מנוחה' למצב של מנוחה, וכל זה ע"י לימוד תורה.

למה להלחם?

במאמרים של י"ט כסלו מופיע שיש שני אופנים של בירור. יש בירור באופן של מלחמה, ויש בירור באופן של שלום.

ישנה הקבלה בין שני סוגי הבירור הללו לבין לימוד הנגלה ולימוד החסידות. לימוד הנגלה הוא בדרך של מלחמה - "פדה בשלום". מקרב ליי, פדיה מתוך מלחמה, קושיות ותירוצים וכו'. וחסידות היא בירור בדרך של מנוחה.

במקום נוסף מובא שזהו ההבדל בין הזמן של משה רבינו לבין הגאולה העתידה. משה רבינו אומר "קומה ה' ויפוצו אויביך" - היינו שיש אויב, ושצריך להיות מרדף, אלא שהתוצאה היא ש"ונפלו לפניכם", אבל צריך להיות מרדף.

לעומת זאת יש את הברור בדרך של מנוחה ושלוש. הרבי שליט"א מלך המשיח, שמוכיל את העולם לגאולה, מביא אותנו כבר עכשיו למצב של מנוחה. הן מנוחה כללית והן מנוחה פרטית - לצאת ממצב של אי שביעות רצון ולהגיע למצב של מנוחה. והדרך לזה, היא כאשר יהודי לומד תורה ודרך ממילא מונח אצלו שהמציאות של העולם (אם זה בעיות או קשיים) אמורים לרדת ולהעלם, ממילא נשבר ההעלם והסתר.

חת"ת - לברר את העולם במנוחה

כהמשך ביאור אודות כח התורה להביא מנוחה לעולם, לקראת סוף השיחה דורש הרבי למעשה בפועל הוספה בתורה: חת"ת - לחיות את פרשת השבוע, ולהודות לה' וכמובן כפי שזה יחד עם פנימיות התורה; וחידוש בתורה - שזה אגב חידוש עצום לגבי כל הדורות, שהרי חסידים לא כתבו חידושים וכו' כדי לא להגיע לגאווה. אבל הרבי כן מדבר על לכתוב ולפרסם חידושי תורה.

כשמתבוננים בהוראה מהשיחה ללמוד חת"ת, רואים שבאופן מיוחד לימוד החת"ת קשור לעניין הנ"ל של ברור בדרך מנוחה.

הרבי מדבר על לימוד חת"ת, שפירושו המילה 'חתת' הוא שבירה, כמ"ש "יחתך ויסחך מארץ החיים" [=לשון שבירה]. שע"י אמירת חומש תהלים ותניא (ואח"כ הרבי הוסיף גם רמב"ם וחידוש בתורה). נהיה "ויהי חתת אלוקים... ולא רדפו אחרי בני יעקב", כלומר ברור ושבירת העולם.

ופה רואים את החידוש, ששבירת העולם לא נעשתה ע"י התעסקות עם העולם, אלא בדרך מנוחה ע"י לימוד התורה.

מה קורה? התורה קובעת!

נקודה נוספת, כיצד על ידי התורה הרבי בעצם הופך את העולם: בריבוי שיחות מדבר הרבי על כך שע"י העניין של פסקי דין ע"פ תורה קובעים את מציאות העולם, ובפועל משנים את מציאות העולם.

בקשר לזה רציתי לספר סיפור מופת אישי מהרבי שליט"א מלך המשיח שמראה עד כמה פס"ד התורה פועל:

שנים בודדות קודם
שהרבי שליט"א
מלך המשיח קיבל
את הנשיאות,
העולם היה תוהו
ובוהו. ומיד לאחרי
זה העולם הולך
ומשתנה למצב
של שלום ומנוחה
כפי שלא היה מאז
שלמה המלך!

לסבי (אבי אימי) ע"ה היתה חנות שאותה הוא ניהל במשך שנים, ול"ע הוא נפטר באופן פתאומי.

סבי לא היה הבעלים החוקי כיוון שהוא רק שילם "דמי מפתח" - היינו שהוא קנה את זה בשליש מחיר, (וזה לא קניה מוחלטת, אלא) כמין תשלום שכירות נמוכה.

החוק בארץ אומר שכשאינ יורשים, הרכוש עובר לבעלות המדינה, וכך יום אחד מקבל אבי (שניהול החנות עבר לידיו) מכתב מהתובע הכללי, שבעל הנכס נפטר והחזוה של סבי נגמר, ומבקשים ממנו לפנות את המקום. בשלב מסוים הוא כבר זומן לבית משפט.

אבי כתב לרבי שליט"א מלך המשיח, והרבי אמר לו שיפנה לבי"ד רבני חב"ד והם יגידו לו מה לעשות. אמנם בית הדין לא יכול לומר למדינה מה לעשות, אבל הרבי אמר אז עושים.

בבית הדין אמרו לאבי שע"פ שולחן ערוך הוא אינו היורש, אלא הבן, ואם הוא רוצה את הנכס, הוא צריך לפנות לגיסו ולקנות ממנו את הנכס בקנין. אבי אכן פנה לגיסו, הם סיכמו ביניהם את הפרטים, והוא מצדו העביר לו - מבחינה הלכתית - את הנכס.

הגיע זמן המשפט. באותו דיון בבית המשפט היו שבעה אנשים שהוזמנו על סיפורים דומים, והאחרון היה אבי.

כאשר החל המשפט של אבי, והתובע החל לספר את הסיפור, השופט עצר אותו ואמר: "אני לא מבין אתכם! הם היו בנכס הזה כ"כ הרבה שנים, וזה מביא להם פרנסה. איך אתה רוצה להוציא אותם מהנכס? אתה לא חושב שזו חוצפה?!" ומיד פסק שהחנות תעבור לבעלותו של אבא שלי לגמרי.

מסיפור זה ניתן לראות עד כמה משפיע ופועל פסק דין של תורה, עד שמציאות העולם השתנתה. ואם כן - בוודאי שכל הפס"ד שקבעו הרבנים, אודות כך שהגיע זמן הגאולה, ואודות הרבי מלך המשיח וכו', יפעלו מיד ממש את פעולתם ונזכה ל"יום שכולו שבת ומנוחה" בפועל ממש.

אין ממה להתבלבל

הרה"ח **משה לייב מאירי** - משגיח בישיבה קטנה חח"ל צפת, אה"ק

בשיחת הדבר מלכות של ש"פ תרומה תשנ"ב מופיע ביטוי מיוחד מהרבי מלך המשיח שליט"א בקשר לעבודת השם מתוך שמחה - שעל ידה האדם "נעשה גם "בן עולם הזה" אמיתי, שחייו בעולם הזה הם חיים אמיתיים שמחים ומוצלחים". הרבי לא מסתפק בכך שהשמחה הופכת את האדם ל"בן עולם הבא", כסיפור חז"ל בגמרא - אלא מדגיש שהוא נהיה פשוט "בן עולם הזה", וחי חיים טובים ומאושרים יותר.

בנוסף לכך שהרבי הוא מלך המשיח, שגואל את העולם כולו בגאולה השלימה וגם כל אחד ואחד בגאולה פרטית - הרבי פשוט דואג להדריך אותנו באופן כזה שנחיה חיים טובים יותר, מוצלחים יותר, בפשטות בעולם הזה.

כך זה תמיד, וכך זה במיוחד בשיחה זו של ש"פ במדבר תנש"א - בה הרבי מחדד באופן מיוחד את הגישה לחיים בריאים ומאושרים, בפשטות.

עולם שכל כולו בלבול

הרבי פותח ומנתח את מצבו הבסיסי של העולם שלנו, שנברא באופן כזה שהוא מצד עצמו "חסר מנוחה". המצב הטבעי וההתנהלות בעולם היא באופן של חוסר מנוחה. לו יצוייר שהיה דבר שיכול להיות "נח בעצם", אם רק נזרוק אותו לעולם, השינויים שבעולם ישאבו אותו לבלבול וחוסר מנוחה.

כמובן, שגם אדם הנמצא בעולם הזה חי באופן של חוסר מנוחה - בגלל שינויי הזמן והמקום, בגלל שכל רגע נדרש ממנו משהו אחר ושונה, בגלל השעון שמסתובב ובכל פעם עליו לבדוק מה השעה ומה נדרש ממנו ברגע זה.

כך גם בעבודה שלנו כיהודים, בקיום התורה והמצוות על כל פרטיהם הרבים והמסועפים. פעם ניגש אלי יהודי בעל תשובה, בשלבים הראשונים להתקרבותו, וסיפר לי שהחל ללמוד הלכות שבת. הוא תיאר לי את תחושתו במילים אלו:

"אני חושב שהכי טוב להיכנס בשבת לחדר סגור, לשבת על כיסא בלי לזוז ולהמתין לצאת השבת..."
 אותו יהודי לא הצליח להבין איך כל פרט שנחוץ לו ביום יום, נאסר עליו בשבת. כי אם לא רואים את התכלית והנקודה, איך הכל סובב סביב מטרה אחת - אי אפשר להכיל את כל הפרטים ופרטי הפרטים. זה נראה כמו דרישות אינסופיות.

בכל מקרה, ממלאים את הכוונה

בדיוק בשביל זה מגיעה השבת, שענינה הוא להביא מנוחה - "באה שבת באה מנוחה". ושלימות עניין המנוחה נפעל ע"י התורה - שהעולם היה לא רגוע במשך דורות, עד שהיא באה לעולם והביאה עמה שקט.

יהודי בעל תשובה,
 סיפר לי שהחל
 ללמוד הלכות
 שבת, ותיאר לי
 את תחושתו: "אני
 חושב שהכי טוב
 להיכנס בשבת
 לחדר סגור, לשבת
 על כיסא בלי לזוז
 ולהמתין לצאת
 השבת..."

שבת מרוממת את היהודי למעלה ממגבלות הזמן והמקום. הוא מרגיש שכל הענינים של ששת ימי המעשה הם מהקב"ה, וכולם נבראו למטרה אחת - כיצד למלא את רצונו של הקב"ה. גם התורה רוממה את כל העולם וגילתה שלכל הדברים שבעולם ישנה מטרה אחת - למלא את רצון הקב"ה. אפילו לגויים ישנם שבע מצוות בני נח.

כשהאידישקייט שלנו היא אוסף של המון פרטים, האדם מרגיש אי־שקט תמידי ש"שובר" אותו, כלשונו של הרבי. אבל כשהכל מתחבר לנקודה אחת - גם כל השינויים שבעולם לא יפעלו חוסר שקט. אפשר יהיה לחיות במנוחה, בידיעה שמה שלא יהיה - תמיד זה יהיה מה שה' רוצה.

סיפור בגישה כזו, אירע לאחים הקדושים ר' אלימלך ור' זושא. פעם נתקעו בבית מעצר של גויים, וכשהגיע הבוקר ורצו להתפלל - שמו לב שיש שם דלי שופכין. ר' אלימלך התעצב, שאינו יכול להתפלל כעת במצב כזה. אך ר' זושא אמר לו: "אותו הקב"ה שמצווה עליך כל יום להתפלל, הוא זה שאוסר עליך להתפלל כעת במצב הזה, וממילא - על מה יש להתעצב?" ואז קמו שניהם ופצחו בריקוד.

בסופו של דבר, הסוהר הוציא משם את הדלי; אבל לא זו הנקודה. הנקודה היא, שכאשר יהודי מתבונן ומרגיש שהכל זה מילוי רצונו של הקב"ה - אז לא משנה לו מהי העבודה כרגע. העיקר שהוא זכה למלא את הרצון! יום אחד הרצון מתבטא בתפילה, ויום אחד דוקא להיפך... בכל מקרה נמלא את הכוונה.

אפשר להתלבט בלי להתבלבל

את הגישה הזו אנחנו צריכים לאמץ בכל הבלבולים, הספקות וההתלבטויות שאליהם אנו נקלעים.

בהתוועדות עם הרב נועם ווגנר, הוא תיאר סיטואציה שבה תמים עומד בשעת צהרים של שבת, ומתלבט מה לעשות. מצד אחד - תפילה בעבודה, מצד שני - התוועדות, מצד שלישי - מסיבות שבת, ומצד רביעי הקהלת קהילות... לאן שלא יפנה, הוא יפסיד שלושה דברים אחרים. ומי יודע מה יקרה אם ייכשל: התפילה לא 'תלך' או שלא יהיו ילדים במסיבות שבת...

במקרה כזה, ההתלבטות מייסרת רק כאשר התמים חושב איך הוא יספיק הכל ואיך הוא אמור לפעול. אבל כאשר הוא חודר בנקודה העיקרית, האחת והיחידה - למלא את הרצון של הרבי - הוא רגוע. איך שלא יהיה ומה שלא יבחר - הוא תמיד במנוחה, כי הוא בוחר לעשות את מה שהרבי רוצה!

אבל לא רק שאת הבחירה הוא יעשה מתוך מנוחה וללא בלבולים. אפילו ההתלבטות תהיה מתוך מנוחה, כיון שברור שהכל טוב סביב נקודה אחת: איך למלא את הרצון של הרבי! וממילא, גם אם אני לא בטוח שאכן כך היה צריך לבחור, אבל עצם ההתלבטות היא התעסקות ושאיפה לרצון של הרבי - וזו כשלעצמה סיבה מספיק טובה להיות רגוע, במנוחה.

לפעמים, דוקא הספק האם פעלנו בהתאם לרצון או לא - הוא זה שגורם לנו חוסר מנוחה ומרחיק אותנו עוד יותר מהרצון. כשנפנים ונרגיש שכל הפעולות שלנו מכוונות למטרה אחת, מה שהרבי רוצה - נרגיש מנוחה בכל פרט בחיים, נהפוך ל"בני עולם הזה" מאושרים יותר, והעיקר שנכניס לתוך חיינו את המנוחה האמתית והשלימה - הגאולה האמתית והשלימה.

להעיר • המשך מעמי 23

ג. יותר מכך: גם לשיטתו מוכרחים לומר שלאחר פסק ההלכה ברמב"ם, מספיקה הידיעה על כך שמישיח הוא מבית דוד, ולא צריכים לדעת על יחוסו לשלמה. ואם כך, מסתבר שההלכה ידעה שבמציאות מספיק לדעת על יחוסו לדוד בשביל שלא יכשלו ויזהו את המשיח האמיתי [וכיהודה ועוד לקרא - רואים בפועל כיום, שרבים מבני מזהים את המשיח על סמך היותו מבית דוד].

הרה"ת משה שמעון שי' חביב

מאנ"ש רחובות, ארה"ק

מהלך השיחות של בהר בחוקותי ובמדבר תנש"א

בשיחת הדבר מלכות דש"פ בהו"ב תנש"א (סוסי"א) אומר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א: "כיון שסדר העבודה (גם בהכנה למ"ת בהפרשיות שקורין לפני מתן-תורה) הוא מן הקל אל הכבד, לכן, בפ' בהר-בחוקותי שקורין בשבת שלפני ר"ח סיון, מודגש בעיקר שישנם ב' קצוות (בפ' בהר - מציאות והתחלקות לפרטים, ובפ' בחוקותי - ביטול ונקודה שלמעלה מהתחלקות לפרטים) ויתירה מזה, שהתחלת וסיום פרשת בהר-בחוקותי היא בהענין ד"הר סיני" (ולא "מדבר סיני"), הר דייקא, שמדגיש הענין דמציאות והתחלקות פרטית; ובפ' במדבר שקורין בשבת שלפני מתן-תורה מודגש בעיקר חיבור ב' הקצוות ע"י בחי' שלמעלה משניהם, "מדבר" ש"לא ישב אדם שם", כנ"ל". עכלה"ק.

ויש להעיר, שהסדר זה מאיר לא רק את סדר הפרשיות בהר בחוקותי ובמדבר, אלא גם את סדר השיחות של הרבי עצמו בשבתות אלו:

מהלך השיחה בש"פ בהר בחוקותי הוא על ב' הענינים של "עשרה מאמרות" ו"מאמר אחד" - מציאות וביטול, העלאה והמשכה וכו' - והמעלה והחשיבות שבכל אחד מהם. וגם כשמדגיש את השלימות שבחיבור שניהם יחד, הרי זה רק בקיצור לפי ערך [וע"ד לשונו הק' בהערה 102 לגבי חיבור הפרשיות בהר בחוקותי: "ואילו חיבורם יחד הוא: (א) רק בדרך רמז - עי"ז שקורין ב' הפרשיות יחד, (ב) ואינו בכל השנים"].

וגם, כשמדבר אודות חיבור ב' הענינים, אינו עוסק מרחיב את הביאור מהי הנקודה המחברת אותם - המקום היחיד בשיחה בו מוזכרת מהותה של הדרגה המחברת הוא בסי"א, אלא ששם נושא הביאור הוא פרשת במדבר.

ואילו מהלך השיחה דש"פ במדבר עוסק כולו בביאור הנקודה העצמית שלמעלה משייכות לפרטים: שעל אדם לחוש הן בחייו בעולם בכלל והן בעבודת ה' בפרט שכל הענינים והחילוקים הפרטיים הם מה' אחד, והכל הוא נקודה אחת של ביטול מוחלט לקב"ה.

ונמצא שגם סדר השיחות הוא "מן הקל אל הכבד" - תחילה ב' קוים, ואח"כ הנקודה האחת שלמעלה משניהם המחברת אותם. וכל זה הוא פשוט, ולא באתי אלא להעיר.

הת' לוי יצחק שי' אלקבץ
ישיבה קטנה תורת אמת

השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו

בדבר מלכות השבועי (סוסי"ג) אומר כ"ק אד"ש מה"מ: "כולל ופשוט - הביטול דכל ההעלמות והסתרים דגלות, וכל השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו, שזה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדנו בגלות וגדלנו בגלות, במילא הרי אנו "אנשי גלות" ר"ל, ונמצאים ב"מצב-גלותי" - שכל זה יתבטל, ויתהפך (ע"י תשובה אמיתית) וכו'".

והנה יש שרצו לבאר כוונת הדברים, שקטע זה מתייחס לאחד שעשה ליצנות ממשיח צדקנו, וכפי שמאריך הרבי בשיחה הבלתי מוגה (שיחת יום ב' דחגה"ש). אך לכאורה קשה קצת לבאר כן, שמפשטות הלשון במוגה "שאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו" - כלל לא משמע שמדבר על עשיית ליצנות ממשיח, אלא שמדבר סתם על שאלות בפרטי העניינים דגאולה ומשיח. וכן לא משמע שמדבר על אנשים מסוימים, אלא על כללות השאלות בנושא המגיעים מכלל ישראל שנולדו בגלות וכו'.

אלא נראה לבאר בזה לענ"ד, שהדברים מופיעים בהמשך לקאך הגדול שעורר הרבי באותה תקופה בעניין לימוד גאולה ומשיח - החל משיחת ש"פ תזו"מ, בה ביאר באריכות ש"הדרך הישרה הקלה והמהירה" להביא את משיח היא לימוד ענייני גאולה ומשיח, הוראה שהוזכרה גם בשיחת אחו"ק שלאחרי כן; ממשך בחלוקת קובצי הדבר מלכות - חידושים וביאורים בעניני גאולה ומשיח, במטרה שילמדו מהם; וכלה בהתוועדות ש"פ אמור - שכולה הוקדשה לעניני גאולה ומשיח עד כדי התעלמות מפרשת השבוע (!).

ובהמשך לכל זה, מתייחס הרבי בשיחה זו לבעיה נפוצה בקרב קהל הלומדים - שריבוי פעמים נתקלים ב"שאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו", והדבר עלול לגרום ללומד לחשוב שלימודו אינו כדבעי, שהרי בלימוד עניינים אחרים בתורה הדברים מתיישבים בשכלו היטב ללא ריבוי שאלות בפרטים. והדבר עלול לגרום ללומד נמיכות הרוח וחלישות בלימוד גאולה ומשיח.

לכך מתייחס הרבי שליט"א בשיחה, וראשית - מבהיר ש"השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו" אינם מראות חס ושלום שהלימוד אינו כדבעי, אלא "זה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדנו בגלות וגדלנו בגלות, במילא הרי אנו "אנשי גלות" ר"ל, ונמצאים ב"מצב-גלותי". כלומר: כיוון שמהות לימוד גאולה ומשיח סותר למצב האדם בהווה, שהינו נמצא כעת בגלות, הרי שמטבע הדברים ברור שתוצאות הלימוד לא יהיו כלימוד שאר הענינים - שלא סותרים לטבע ומציאות האדם - וטבעי ביותר שהדבר לא יתיישב בשכלו ויתעוררו "שאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו".

ולאחר מכן ממשיך הרבי שליט"א ומבהיר שהדרך לביטול שאלות אלו הינה הדגשת הנשמה, העבודה שביהודי תאיר נשמתו ושהגוף ייעשה טפל ובטל אליה. וכיוון שהנשמה עצמה נמצאת במצב של גאולה - "מעין שבת ומנוחה לחיי העולמים" - אזי לא תהיה סיבה להתעוררות השאלות הנ"ל, והלימוד יהיה ברור ומאיר כלימוד שאר הענינים שלא עומדים בסתירה למצב ומעמד היהודי.

הת' ישראל הכהן שי' ברנדלר
שיבה גדולה חח"ל צפת

מהו המקור לכך שלעתיד תהיה הלכה כבית שמאי?

בקונטרס תורה חדשה מאתי תצא, בנוגע לפסיקת הלכה כבית שמאי לעת"ל, מצייין בהערה 58 למקורות שאומרים שלעת"ל תהיה הלכה כב"ש: "ראה מדרש שמואל לאבות פ"ה מי"ט. מקדש מלך לזח"א יז, ב. לקו"ת קרח נד, סע"ב ואילך. תוספות חדשים לאבות בתחלתו".

במק"מ מופיעים הדברים בפירוש, וז"ל: "ואתקיים פי' כל מחלוקת שהוא לש"ש סופה להתקיים כי יצתה בת קול ואמרה אלו ואלו דברי אלוקים חיים כי גם דברי שמאי יש להם שורש למעלה, ואם שאין הלכה כמותם בעוה"ז סופה להתקיים לעתיד, וכמ"ש האר"י ז"ל על משנה זו שלעתיד בזמן המשיח תהיה הלכה כב"ש".

אך בנוגע לצייון למדרש שמואל - לא מצאתי שם מפורש שהלכה תהיה כב"ש. וז"ל: "ואפשר עוד לומר כי במחלוקת הלל ושמאי וכיוצא בהם הללו פוסקים והללו מתירים וכו', ואלו ואלו דברי אלוקים חיים כמאמרם ז"ל, וזה כי לכל הדברים האלה יש להם שורשים יונקים מלמעלה והכל כפי הזמן וכפי המקום אשר הוא רומז למעלה באצילות.

והלא תראה כי אברהם אבינו קיים אפילו ערובי תבשילין ויעקב שהיה בחיר האבות נשא שתי אחיות אשר התורה אסרה אותן, וכן יהודה שבא על תמר כלתו אשר היא אסורה עליון מן התורה, וכל מלכות בית דוד לא יצאה אלא ממנו.

אלא לאו שכל הדברים האלה הם משתלשלים משרשם העליון כפי הצורך וכפי הזמן וכפי המקום והכל על קו האמת כן כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים כי יש לה שורש וקיום למעלה לשתי הסברות גם יחד והדברים עתיקין ודי למבין".

ואולי הכוונה למה שמבאר שגם לב"ש יש שורש למעלה, והכל לפי הזמן והמקום (וראה בפיענוחים שלא הביאו ציטוט משם).

ובלקו"ת קרח (נ"ד סע"ב) מביא את דברי המדרש שמואל ודוחה אותם, וז"ל: "ועד"ז פי' האריז"ל המשנה פ"ה דאבות כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים כו' זו מחלוקת שמאי והלל. והקשו ע"ז איך ראוי לומר על מחלוקת שיתקיים והרי אי אפשר להתקיים אלא אחד מן הדעות ומלת מחלוקת כוללת השני צדדים, ותירצו משום שאלו ואלו דברי אלקים חיים ויש לדברי בית שמאי ג"כ שרש למעלה באצילות רק שאין הלכה כן כמ"ש במדרש שמואל באבות שם.

ואין זה תירוץ מספיק על לשון סופה להתקיים. אכן האריז"ל פי' שלעתיד בזמן המשיח תהיה הלכה כבית שמאי כמ"ש המק"מ (פ' בראשית ד"ז ע"ב) וזהו סופה להתקיים ממש".

משמע שהלשון "אין זה תירוץ מספיק" מכוונת לדברי המדרש שמואל, ואדה"ז מכריע כביאור האר"י ז"ל שהובא במקדש מלך. ולפי זה יש לעיין, מדוע הרבי מציין בשיחה למדרש שמואל?

ואוא"ל שמה שמציין למדרש שמואל, למקדש מלך וללקו"ת - הכל הוא ציון אחד, שיש לעיין בשלושת במקומות ומשם ללמוד את שיטת אדה"ז בזה. ויל"ע.

ואפשר לומר עוד על פי המובא בהערה 124 בשיחה, כשמבאר את שינוי דעת חכמים לעת"ל בהתאם למצב העולם בימות המשיח, מציין לטעמי המצוות להאר"י ז"ל "שההלכה הוא לפי הזמן"; ומזה מובן שיכולה להשתנות פסיקת ההלכה "לפי הזמן", שכאשר יהיה צורך יוכלו לפסוק כב"ש.

ועפ"ז אולי אפשר לומר שגם בציון למדרש שמואל כוונתו למ"ש "שכל הדברים האלה הם משתלשלים משרשם העליון כפי הצורך וכפי הזמן וכפי המקום", שמזה רואים שלעתיד כפי הזמן יוכלו לפסוק כב"ש.

רק שבמדרש שמואל אין מוכרח שאכן כך יהיה, ורק שיש לזה מקום. ולכן בלקו"ת כותב אדה"ז שאין זה תירוץ מספיק על "סופה להתקיים" - שמשמע שזה וודאי, ולכן מפרש כדברי המק"מ בשם האר"י ז"ל.

ומה שמציין אליו בשיחה - הוא כיון שכאן לא בא לפרש את כוונת המשנה, אלא רק שיפסקו לעת"ל כב"ש. לכן ראשית מציין למקור שאומר שיכול להיות כן ע"פ הלכה שיפסקו כב"ש, ואח"כ מציין למקור שאכן כך יהיה.

ולהעיר שבשיחה עצמה מוכח שהמקור ממדרש שמואל אינו לכך שתהיה הלכה כב"ש בפועל: שהרי, בהערה 66 מדגיש הרבי שהמקור לזה שיפסקו כב"ש הוא מ"ספרי קבלה"; ולכאורה, מדרש שמואל אינו ספר קבלה. אלא על כרחך שמה שמביא ממנו מקור, הוא רק לזה שפסק ההלכה יכול להשתנות לפי הזמן בהתאם לשיקול דעת הבי"ד - אבל לא לעצם הענין שתהיה הלכה כב"ש.

הת' **מנחם מענדל** שי' טל

ישיבת תות"ל המרכזית - 770 בית משיח

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

הערות בשיחות אמור ובהו"ב

(גליון כ"ח - פרשת בהו"ב, מדור 'להעיר')

א. בגליון כ"ח כתב הת' ש.ג. שי' (באם תפסתי נכונה דבריו) לבאר בארוכה שמכיון שבשיחה מדובר על החיבור המושלם ד"דירה בתחתונים", ע"כ צ"ל שאין מדובר כאן על רק על מאמר אחד הכולל את העשרה מאמרות (כהפירוש שזה הולך על ספי' המלכות), אלא שע"י החיבור בין הכלל הכולל הפרטים לבין הפרטים, מתגלה המאמר אחד (כהפירוש הב') - שלמעלה משייכות לפרטים העצם שלמעלה משניהם (נקודה רעיונית).

וראיתי להוסיף שהביאור בס"י אינו שע"י שמחברים הכלל עם הפרטים עי"ז מתגלה הדרגה שלמעלה משניהם - אלא שהכח לחבר את הכלל עם הפרטים זהו

ע"י דרגה שלמעלה משניהם, וא"כ ודאי שע"י חיבור זה מתגלית דרגה שלמעלה משניהם, כיון שעל ידו ובכוחו הם התחברו.

ובנוסף לזה אכן במראי מקומות ציינו בכללות המבואר בסעיפים ד"ו' לסה"מ מלוקט ח"ג ע' קסג, ושם מבאר שע"י חיבור הכלל עם הפרטים נעשה שלימות הדירה בתחתונים, ומוסיף בע' קסח שכיון שהנקודה כוללת לא רק את הפרטים אלא גם את אור שלמעלה משייכות לעולמות (ע"ד נקודת הרשימו) - לכן נמשך למטה לא רק האור השייך לעולמות אלא אף למעלה מזה. ומוסיף בעומק יותר, שע"י החיבור בין הפרטים והכלל מתגלה עצם האור שלמעלה גם מהאור שלמעלה מעולמות שישנו בהעלם בהכלל דעולמות. עיין שם.

שלפי זה מובן, שע"י האור שלמעלה מעולמות יכולים לחבר בין הכלל להפרט, ועי"ז מתגלה העצם שלמעלה גם מאור שלמעלה מעולמות. וזהו מה שאומר בסוס"ז שהשלימות האמיתית היא בצירוף שניהם יחדיו, ועי"ז נשלמת הכונה - כיון שמתגלה עי"ז גם העצם.

ב. באותו גליון כתב הת' ר.נ.ט. שי' כתגובה על המראי מקומות דש"פ אמור, בנוגע לאופן העבודה הנדרש על מנת להגיע כעת ל"תהי צדיק" - שאין זה שייך לעבודה של גילוי כח העצמות מלכתחילה, המבוארת בדבר מלכות ש"פ בהעלותך, כי שם מבאר שעבודה זו באה רק לאחר העבודה הרגילה שנלחם ומרגיל את עצמו.

אך לענ"ד, מעיון במראי מקומות שהובאו שם, עולה שאכן ישנו קשר בין הענין של "תהי צדיק" לאופן העבודה ה' שבשיחת ש"פ בהעלותך; אמנם בשיחה שם מבאר שהסדר הוא מן הקל אל הכבד - שמתחיל מהעבודה הראשונה, ורק לאחר מכן מתעלה לדרגה שלמעלה מזה. אך כשמדברים בכללות, הנה בדורנו יש מעלה על הדורות הקודמים, בכך שהיום אנו לאחרי הבירורים, וכפי שמבאר בשיחה. שלפי זה מובן שבדורנו יש חידוש בעבודה שלא היה בדורות הקודמים.

אלא שזהו בכללות, אבל בפרטיות ודאי שכל אחד צריך להתחיל בעבודה לפי הסדר - ובוה גופא החידוש שבשיחה זו הוא שהיום לא רק שכל אחד שייך להגיע לדרגה זו, אלא יכול ואף צריך (וראה מ"ש בזה בארוכה הרב לו"י ניסילעוויטש באותו גליון דש"פ אמור).

שהרי בשיחת אחש"פ תשכ"ב (שהובאה במ"מ שם) מבאר שרק בגאולה, כשיתבטל הרע, יוכלו כל ישראל להגיע לדרגת צדיק. וא"כ, החידוש בשיחה זו הוא שכעת נדרש מכל אחד להיות צדיק מכיון שכבר הגענו לשלב בו העולם מוכן ומבורר.

ולכן, מי שבעבודתו הפרטית לא עבד על עצמו עדיין והוא אוחז בתחילת העבודה - אכן עליו לעבוד בסדר המסודר המובא בש"פ בהעלותך, מן הקל אל הכבד; אך בכללות, העיקר כעת הוא להתחיל לעבוד באופן ה'.

הת' שלום שי' טל
קבוצה, 770 בית משיח

הטעם שהשמיט הרמב"ם את יחוס המשיח לשלמה

(גליון כ"ח, מדור 'להעיר': "יחוס המשיח לשלמה - מסימני הרמב"ם!?)

בגליון כ"ז כתבתי לבאר את הטעם שהשמיט הרמב"ם בסימני המשיח את יחוס המשיח לשלמה, וכתב רק "מבית דוד" - שזהו מצד החשש שלא יצליחו לברר את היחוס לשלמה, משא"כ לדוד. ובגליון שלאחר מכן הקשה הת' ד.א. שי' על דבריי. ואשיב בזאת כפי מיסת הגליון:

א. הקשה שלכאורה אם לא יצליחו ליחסו לשלמה ק"ו שלא ידעו היחוס לדוד, שהיה בדור שלפניו. ולענ"ד אינה קושיה, שהרי עינינו רואות משפחות בישראל המתייחסות לאבי השושלת, אף שלא יודעים את הפרטים דרך מי מיוחסים אליו.

ויתירה מזו, רואים שבפועל אכן היו שחקרו בנוגע למשיח אם הוא מזרע שלמה או לא - כמו רבינו הקדוש שהיה מבית דוד, אך לכאורה לא היה מזרע שלמה, ולכן התעוררה קושיא בנוגע להיותו משיח'.

ב. עוד כתב, שזה שלא הזכיר הרמב"ם את שלמה הוא כי זה אינו נוגע לגדרו של משיח ע"פ תורה (שלימות התורה והמצוות). אבל, ספר הרמב"ם הוא ספר הלכה למעשה, ולכן אם למעשה מוכרח משיח להיות מזרע שלמה, מוכרח הרמב"ם לכתוב זאת על מנת שלא יכשלו בפועל כשירצו לזהות את המשיח - בין אם זה חלק מגדרו של משיח ע"פ תורה בין אם לאו! (אף שבפועל הענינים הנדרשים ממשיח למעשה הם אלו שמתאימים לגדרו ע"פ תורה).

אלא שע"פ דברי שפיר - שדי בויהוי המשיח ע"פ יחוסו לדוד, ואת יחוסו לשלמה קשה לדעת. ולכן אין ההלכה דורשת זאת, כשם שאינה דורשת לברר האם "מורח ודאין" ושאר מעלותיו של משיח.

(1 ראה למשל דברי תורה (מונקאטש) ח"ד פד. ובכ"מ.

מראי מקומות

מקורות נבחרים להרחבת העיון
בנקודות שנתבארו בשיחה

העצמות וזהו שוב לאחד, וראה גם ד"מ תור"מ תנש"א סעי' ו' ואילך.

• **בס"ו:** החילוק בין עשיר ועני בנוגע למלך. (מלבד הנסמן בהע' 64) ראה אודות תפילת עני, ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' קלג ואילך מבאר שגם בעניות שלמטה מטו"ד יש בה ענין למעליותא - ביטול. וראה בסה"מ מלוקט ח"ד ע' שכד שתפילת עני היא שכל מבוקשו לשפוך שיחו (ע"ד פתגם אדה"ז) וניתן הכח לכ"א להיות מעין זה. וע"ד החילוק בין עשיר ועני ראה בד"ה אני לדודי תשכ"ו (סה"מ מלוקט ח"ד ע' שסג), החילוק בין המלך בשדה - הגילוי בעצמו, ומלך בהיכלו - דרגת הגילוי.

• **שם:** מלך ר"ת מוח לב כבד. בלקו"ש ח"ט ע' 165 מבאר ב' חילוקים בין המוח והלב וזהו החילוק בין נשיא ומלך, ומשה רבינו ומשיח כוללים את הכל.

• **בס"ז:** הביטול שע"י הגילוי דמ"ת. אודות הביטול שע"י הגילוי דמ"ת ראה לקו"ש ח"ט ע' 97 ואילך, ועוד.

• **בסי"ב:** לחדש ולפרסם חידושי תורה. ליקוט ביאורים, הוראות ומענות בענין זה ראה בס' מנחת התמימים (תות"ל נתניה) ע' 32 ואילך, ובכ"מ.

• **בס"ג:** העולם מצ"ע נברא באופן של שינוי והתחלקות. בנוסף להנסמן בהע' 20, ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 471 אודות השינוי בריבוי הנבראים, ובפרטים שבכל נברא, וישבת מנוחה' שיש להחדירה בימות החול. בלקו"ש ח"ה ע' 428 מבאר שיש להחדיר את הכונה הכללית בכל ההתחלקות וריבוי הפרטים שבעולם. ובלקו"ש ח"ט ע' 359 שמבאר עפ"ז החילוק שבין האחדות שע"י הסוכה לזו שע"י הד' מינים.

• **בס"ד:** רצון אביך ומצות אביך. אודות כוונה כללית וכוונה פרטית במצות, ראה בנוסף להנסמן בהע' 38 בלקו"ש ח"ד ע' 1193, שם ח"ה ע' 353, שם ח"ט ע' 377, שם ח"א ע' 49 הע' 53 וש"נ. ולכאורה יש לקשר זה גם עם המבואר אודות הביטול לרצון, והביטול לבעל הרצון, ושהביטול לרצון שייך רק כשיש ביטול לבעל הרצון, בד"ה ראה אנוכי תשי"ז, בששה"ק תשל"ו, ד"ה הנ"ל דתשמ"ה, ובסה"מ מלוקט ח"ד ע' רפג (ובהע' 24) ועוד.

• **בס"ה:** אם רץ לבך שוב לאחד. מקור נוסף להמבואר כאן, ראה בסה"ש תש"נ ח"א ע' 315 ובהע' 41 (ובהתועדויות ח"ב ע' 331) שבכדי לחבר בין השינוי דערב עד בוקר, להתמידיות דגר תמיד זהו ע"י כח

סעיפים א"ג

חלק ראשון בביאור: מנוחה בעולם - המטרה האחת

בפתיחת השיחה מציין את העניינים המיוחדים בקביעות השנה מהם עלינו ללמוד הוראה: (א) הרצף של שבת וחג השבועות. (ב) שבת היא פרשת במדבר. (ג) חג השבועות הוא ביום ראשון, התחלת מעשה בראשית (ס"א).

הקשר בין חג השבועות לשבת, שלכן מתן תורה היה בשבת, הוא: מנוחה.

הן השבת והן התורה מביאות מנוחה לעולם, שמצד עצמו חסר מנוחה (ס"ב); וזאת מכיון שגדרו של העולם הוא זמן ומקום, כלומר - התחלקות ושינוי, שגורמים היפך המנוחה. כשהשבת והתורה מגלות שכל העולם על כל פרטיו אינו אלא למטרה ותכלית אחת - אלוקות, הפרטים שבעולם מתעלים ומגיעים אל המנוחה (ס"ג).

סעיפים ד"ו

חלק ראשון בביאור: מנוחה בעבודת ה' - הביטול

עד כאן ביאר כיצד התורה מביאה מנוחה לעולם, ע"י הדגשת הנקודה האחת שלמעלה מהפרטים; כעת יפרט ויבאר שבתורה גופא, אפשר לחיות בחוסר מנוחה מצד ריבוי הפרטים, ואפשר להגיע למנוחה ע"י הדגשת הנקודה האחת.

המצוות אותן מקיים יהודי מתחלקות לריבוי פרטים, אך תפקידו הוא להרגיש בכל פרטי המצוות את הנקודה האחת: רצון שלמעלה מהתחלקות (ס"ד).

ובכללות יותר - אהבת היהודי לקב"ה מחולקת לשני הקוים הכלליים של רצוא ושוב, אך תפקידו הוא להרגיש שאין כאן שני קוים אלא נקודה אחת: רצון ה' שלמעלה משני הקוים (ס"ה).

ההבדל בין הרגשת הפרטים להרגשת הנקודה, תלוי במה היהודי העובד מחפש: אם הוא מחפש את עצמו, הוא חושק בגילויים מופלאים כאלה ואחרים ולא

בנקודה האחת. אך כאשר הוא בביטול ומחפש רק את המלך, הוא מגיע ישירות לנקודה; ואחר כך, הנקודה האחת של המלך עצמו נמשכת אצלו גם בפרטים והגילויים (ס"ח).

סעיפים דח

הקשר למתן תורה: הביטול לעצם המלך

מתן תורה הוא תהליך המשקף את התשוקה להגיע למלך עצמו: בני ישראל לא חיפשו את הפרטים אלא הגיעו לביטול גמור של "נעשה ונשמע", קבלת המלכות. ועל ידי זה קיבלו את גילוי עצם המלך, שאחר כך חודר גם בפרטי המצוות והעבודה בעולם (ס"ז).

גם עבודת ההכנה למתן תורה ענינה התשוקה להתעלות - אחרי כל הפרטים של מ"ט הימים - אל השער ה', הכתר, הנקודה שלמעלה מהפרטים (ס"ח).

סעיפים ט"ז

הקשר לזמן: החדרת המנוחה בפרטי העולם

לאור הביאור האמור, חוזר ומבאר את ההוראה מפרטי קביעות השנה: יום השבת הסמוך למתן תורה - מדגיש את המנוחה, הנקודה האחת, המתגלית ע"י השבת והתורה. ומתן תורה ביום ראשון, התחלת הבריאה - מדגיש שהמנוחה חודרת בכל פרטי העולם (ס"ט).

גם פרשת במדבר מדגישה שהמנוחה של התורה חודרת בתוך המדבר, המקום המסמל את היפך המנוחה (ס"י).

סעיפים יא"ג

למעשה: קבלת התורה מחדש

ההוראות למעשה מקבלת התורה מחדש כעת: הוספה בלימוד התורה, לימוד פנימיות התורה ואמירת פרקי אבות, לימוד שיעורי החת"ת והרמב"ם וכן השיעורים הפרטיים (ס"א); ובמיוחד - לחדש חידושי תורה, לכתבם ולפרסמם (ס"ב).

וההוספה וחידוש בלימוד התורה, תביא תיכף את המנוחה האמיתית, גילוי משיח צדקנו - שיבטל את היפך המנוחה של הגלות וכל ההסתרים והשאלות הבאות ממנה (ס"ג).

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

יותר, אלא "לאחד" – לקיים את רצונו של הקב"ה, ומאריך לבאר זאת עיי"ש.

והנה בביאור כ"ק אד"ש מה"מ אודות לשון זו, מתייחס רק לכך שה-"שוב" צריך להיות ל"אחד", וכך משמע גם מלשון הכתוב גופא "אם רץ לבך שוב לאחד", היינו שה-"שוב" צריך להיות לאחד, ואין מוזכר ה"רצוא". ולכאורה לפי מה שמבאר כ"ק אד"ש, שכל התנועות צריכות להיות חדורות בנקודה אחת, לא אמור להיות הבדל בין "רצוא ל"שוב"? ויל"ע האם אכן מודגשת נקודה זו ב"שוב" דוקא, ואם כן מדוע?

בסעיף י"ג: מדבר אודות הגלות שהיא ההיפך הכי גדול ממנוחה, ומוסיף: "וכל השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו, שזה בא מצד הגלות עצמה, מצד זה שנולדנו בגלות וגדלנו בגלות, במילא הרי אנו "אנשי גלות" ר"ל".

ויש לעיין, מה משמעות הביטוי "השאלות בפרטי הגאולה ומשיח צדקנו", מדוע השאלות על פרטי הגאולה מורים על כוונת "גלות"? [דוחק לומר שכוונתו על חוסר אמונה ובטחון וכד', כי לדברים אלו מתייחס כ"ק אד"ש מה"מ ריבוי פעמים, ואינו משתמש בלשון זה].

בסעיף א': מביא את קביעות חג השבועות בשנה זו: "שהיום הראשון דחג השבועות הוא ביום ראשון בשבוע, שהוא בדוגמת יום ראשון דמעשה בראשית. . ובהמשך לזה באים מיד ליום השני בשבוע, ולאחרי זה – אסרו חג – ביום השלישי בשבוע". ומיד לאחרי-זה מוסיף: "כל הענינים, ובפרט הקשורים עם קביעות ע"פ תורה של הימים טובים והפרשיות בתורה, הם בהשגחה פרטית ובתכלית הדיוק".

ויש לעיין דהנה בפשטות משמע, שבא להדגיש שקביעות חגה"ש בימים ראשון, שני ולאח"ז קביעות אסרו חג כל זה הוא בתכלית הדיוק ועם הסברה וכו'. אך בהמשך השיחה מבאר רק את קביעותו של חג השבועות בסמיכות לשבת, וקביעותו ביום ראשון, ואינו מבאר מדוע ממשך ליום שני ואסרו חג ביום שלישי?

בסעיף ה': מבאר את הלשון "אם רץ לבך שוב לאחד", בהמשך ובקשר לביאור שכל תנועות נפשו של האדם צריכות להיות חדורות, בנקודה אחת "אני נבראתי לשמש את קוניי". והנה כאשר מבאר את הלשון הנ"ל אומר: "תכלית השוב צריכה להיות לא (רק) בכדי להגיע לרצוא נעלה

לזכות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
 מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחי' וב"ב:
 חי' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
 חוה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
 צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאָו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
 להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
 לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
 ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת שטערנא שרה שיחיו

שפריצער

לזכות

הרה"ח זמרוני זליג בן צפורה פייגא שי' ציק
 שליח כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח לבת ים - עיר הגאולה,
 ויו"ר 'האגודה למען הגאולה האמתית והשלימה'
 שיזכה תיכף ומיד לרפואה שלימה וקרובה למעלה מדרך הטבע
 לגמרי, וימשיך בהפצת בשורת הגאולה והגואל מתוך בריאות
 נכונה ועשירות מופלגה, בטוב הנראה והנגלה לנח"ר כ"ק אדמו"ר
 שליט"א מלך המשיח

לזכות

הרה"ח שלום דובער ב"ר שלמה זלמן הכהן
 לרגל יום הולדתו בח' סיון
 לשנת הצלחה בגו"ר, לנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח

